

A segítőkész tranyfarkú

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kristálytiszta tó, amely mélyen az erdő közepén búj meg. A tó vize úgy csillogott a napsütésben, mintha ezernyi apró gyémánt tincselre a felszínén.

Ebben a tóban élt egy különleges ponty, akit tranyfarkúnak hívtak. Nevét gyönyörű, aranybőrű uszonyairól kapta, amelyek úgy ragyogtak, akár a nap, amikor megmozdult a víz alatt. tranyfarkú nem volt akármilyen ponty. A tóban mindenki ismerte, mert ő volt a legokosabb és legbátrabb hal az egész vidéken. Minden reggel körbeúszta a tavat és segített más állatoknak, ha valamilyen bajba keverültek. Egyik reggel, amikor a tó partja közelében úszkált, meghallott egy halk sóhajtatást. Egy kicsiny béka ült a nádak között, és bánatosan lögötte a lábát a vízbe.

- Mi a baj, kicsi béka? - kérdezte tranyfarkú barátságosan.

- Ó, tranyfarkú - sóhajtott a béka. - Tegnap elvesztettem a legkedvesebb kagylóhéjamat amit a víz alól hoztam fel. Olyan mélyre süllyedt, hogy már nem tudom visszahozni. tranyfarkú mosolygott, és uszonyával egy kis hullámot keltett a béka körül.

- Ne aggódj, én visszahozom neked a kagylóhéjat! - mondta határozottan, és már el is tűnt a víz alatt. A tó mélye sötét és titokzatos volt. tranyfarkú szeme gyorsan hoxszokott a homályhoz, és ügyesen kerülgette a víz alatti növényeket, amíg meg nem találta a kagylóhéjat egy mohos kő mellett. Óvatosan szájába vette, és visszahozott a felszínre.

- Tessék, itt van a kagylóhéjad! - mondta tranyfarkú, amikor vissza ért a békához. A béka szeme felcsillant, és boldogan ugrott egyet.

- Köszönöm, tranyfarkú! Nincs senki, aki ilyen kedves lenne, mint te! Azóta a nap óta a béka és tranyfarkú a tó elválaszthatatlan barátok lettek. Minden nap együtt töltötték az időt a tó körül, és közösen segítették minden arra járó állatnak. Egy másik napon, amikor tranyfarkú a tó túlsó partjára úszott egy szomorú vixityuk közelében haladt el. A madár tollai vixesen csüngtek, és kétségbeesetten próbált visszarepülni a fészkebe, de a szárnya megsérült.

- Mi történt vixityuk? - kérdezte tranyfarkú aggódva.

- Szörnyű vihar tört rám az este - mondta a vixityuk keserűen.

- Fészkeim elszórtak, és nem tudom visszarepíteni a kicsinyeimet mert megsérült

a szaronyam. Aranyfarkú egy pillanatra sem tévedezett. Tudta, hogy segítenie kell.
-Bízd csak rám! Én segítek eljuttatni a kicsinyeket!- mondta Aranyfarkú. A
vixityük fészket egy sűrű nádrengeteg közepén találta meg. Óvatosan szájába vet-
te a kicsiket, és a tó biztonságosabb partjára szállította őket. A vixityük hálásan
nézett Aranyfarkúra, miközben pihent a tó partján.

-Te tényleg a tó legbátrabb lakója vagy- mondta a vixityük. Aranyfarkú csak
szereényen mosolygott. Tudta, hogy a segítségnyújtás boldoggá teszi, és senki nem
volt fontosabb mint az, hogy békében éljenek a tóban élő állatok. És így teltek
a napok a tóban. Aranyfarkú mindig ott volt, ha valaki bajba került. A tó la-
kói egyre jobban szerették Aranyfarkút és tudták, hogy mindig számíthatnak rá.

A tóban pedig azóta is béke és nyugalom uralkodik, mert Arany-
farkú a jószívű ponty, soha nem hagyta cserben barátait.

VÉGE

